

Kultur & Nöje**Savages och Bo Ningen på Kägelbanan i Stockholm**

Publicerad 2016-03-08

Jehnny Beth i Savages. Med basisten Ayse Hassan strax bakom. Foto: Foto: Viktor Wallström Rockfoto

Stabil och stötsäker postpunk.**Konsert****4**

Savages och Bo Ningen

Scen: Kägelbanan, Stockholm.

Några vildar är de då rakt inte, även om namnet Savages ändå passar dem rätt bra. Jag tänker på det mer och mer ju längre konserten fortgår och manglandet stiger i intensitet. Där finns absolut länkar till band som verkligen har försökt att frammana vildjuret i sig, som The Birthday Party eller kanske Killing Joke.

Men Savages håller sin musik i för fasta tyglar för att någonsin kunna framstå som annat än kontrollerade. Hårda, mörka, utmanande ibland. Men oavsett ingångsvinkel är musiken så stabil och stötsäker att man aldrig behöver vara orolig för var det hela ska landa.

De är fyra kvinnor i varierande grad av androgynitet, med unisont svarta kläder och sammanbiten koncentration. Sångerskan Jehnny Beth talar gärna om konserterna som en ritual, där bandet och publiken når nya nivåer tillsammans.

Själv kunde hon nog bli en utmärkt schaman om hon satte den sidan till, hellre än att sjunga om destruktiv kärlek och förledande passion så att man får för sig att sådant aldrig någonsin kan gå väl.

Jo, lite rent hat får de också plats med, men romantiken känns nästan farligare.

När jag först hörde Savages kände jag att det var lite synd att de kom fram så sent, när den långlivade vågen av 80-talsdoftande postpunk till slut var på väg bort. Men ju mer jag hör dem, desto mer passande tycks tajmningen vara.

Det här är ju inget band som ska gå att passa in i en våg med horder av andra, även om de nu marscherar så starkt och helhjärtat i en gammal, befintlig tradition. Det råkar bara vara det här uttrycket som passar dem, Jehnny Beth med sin Siouxsie Sioux-liknande röst och den fenomenala rytmsektionen som kunde utmana Gang of Four.

Kopplingen till japanska förbandet Bo Ningen är inte självklar på ytan, deras psykedeliska mangel är både lösare hållet och mer punkigt. Även om den kvinnliga basisten också där står för mycket av stadgan (förutom att hon också sjunger).

Men också Bo Ningen bildades faktiskt i London, och de båda banden gjorde ett helt album tillsammans häromåret, med en enda mer än halvtimmeslång låt.

Att vi slapp den sortens samarbeten just i kväll är dock lätt att vara tacksam för.

Nils Hansson

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt